

PERIÓDICH SATIRICH,
 HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas
 Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

ROSA MAURI.

Balla á París: es graciosa
 com bona filla de Reus:
 lo que altres fan ab lo cap
 ella ho ha fet ab los peus.

CRÓNICA.

JOCHS FLORALS.

Enguany ne son venguts tardans, com les fruytes mal madures. Bufá la ponentada fent doblegar no poques espinades é la festa popular tornás cortesana. Déu los fassa bons é 'l cavaller Sanct Jordi no 'ls ho retrega. Amen Jesús.

E no sols fou alterat lo jorn de la celebració de la festa, sinó fins la hora que tots temps havia sigut la una é enguany sigue la de les tres, é també fou alterat lo loch de la festa que ja no sigué la gran sala de la Lotja, sinó lo encare més gran tinell del Palau de Bellas Arts, bastit no com aquella de pedra picada ab gran magnificencia, sinó ab mahò é vigues de ferre é més sort que una tapia.

Dit s' havia que á la una en punt s' obriria la porta, é ni á la una, ni á dos quarts de dues hi havia porta. Los convidats speraven al batarell del sol é cridant com lo diumenje de Rams:

—¡Obriu, obriu que volém entrar!

E 's presentá un fuster ab les eynes á punt, é tirá una part del clós á terra é la generació 's ficá á dins ab grans empentes é avalot, é moltes nines perderen les flors que duyan pera semblar més maques, é altres ploraven com les de ca'n Fradera quan se 'ls pitja lo ventre.

E les portes del palau encare staven tancades é al obrirse 's repetiren empentes é avalot.

La sala estava tota guarnida de flors, domassos, banderes é llargandaixos é al bell fons, dessota l' orga, s' alsava l' estrado é enguany no s' hi veyá lo nom dels poetes é 'scriptors morts durant l' anyada, que bé 's diu en esta terra del «tant se me 'n dona» alló de «Veste'n Anton que 'l que 's queda ja 's compon.»

La cobla del mestre Rodoreda mentres tan las hi caragolava.

E sonaren las tres.

E res.

Tot d' una se percibeix un gran brugit, é tothom s' alsa dels sitials é cadires é sonen forts picaments de mans, é crits de «La regina... la regina!...»

E no era la regina sinó la famosa scriptora senyora Pardo Bazán, venguda de terras de Galicia, qu' entrava en la sala en companyia del expert romancer catalá Sr. Oller. Fou presa per regina é bè ho es de les lletres espanyoles.

E tothom se preguntava: «¿Vindra? ¿No vindrá?» E uns deyen que sí é altres que nó, é altres més sostenian que jugaven molt los fils de ferre que van de Barcelona á Madrid é ab los quals los homes de aquest segle, per art diabólica, parlen é s' entenen.

E esdevingué que vingué la *reyna regente* com diu la gent de Castella ó sia la Sra. Loch-tinent general del Comptat de Barcelona, com dihém aquí, acompanyada de la primcesa de Girona é de la infanta María Teresa, é del canceller del reyalme Mossen Práxedes Mateo Sagasta, é del alt servey del Palau, é del Concell de Cent, é de alguns membres de la generalitat de Catalunya, é del Sr. Virey, general Blanco, é dels bisbes de Barcelona é de Vich que ja han fet les paus é ademés lo bisbe de Potossi, terra llunyana ahont hasta les pedres un temps eren d' or é are ja no ho son per haverles totes arreplegadas.

E asseguda la Sra. Loch-tinent en lo trono menor, Mossen Sagasta, canceller del reyalme digué:

—S' obra la festa.

E molts dels presents deyen rihent:—En veritat, la festa *sobra*, ja que fou degudament celebrada lo primer diumenje de maig.

E desseguit micer Eduart Toda, vestint la catracóica de cónsol de Serdenya, legí lo parlament de Mossén Marian Aguiló, president del Consistori que no sab de legir pero sí de 'scriure.

E de aquest parlament no se 'n sentí pilota.

E lo secretari legí la memoria de rubrica. E tampoch de la aytal memoria se 'n sentí baldufa.

E s' obrí lo plech que contenia lo nom del autor premiat ab la flor natural que resultá esser lo canonje de Vich Mossén Jacme Collell. Tothom stira lo coll. Lo canonje s' alsa é pren la flor. Tothom se posa dret. Lo canonje avansá portant lo manteu replegat sota 'l bras á tall de matador de toros. Tothom puja á les cadires. Lo canonje fa present del lliri á la Sra. Loch-tinent é sonen picaments de mans. La regina de la festa muda de trono é tota la còrt darrera d' ella.

Se legeix la poesia é no se 'n sent res.

Ese 'n legeixen d' altres, é tampoch se sent res.

E la festa se *prerllonga* é tothom badalla, é als senyors de la Còrt, drets darrera del trono, les cames los hi fan figue, é un general castellá deya en lo seu dialecte:

—¡Vive Cristo, que plantón!

E pujen é baixen del strado poetas é scriptors é 's legeixen versos que no s' entenen, fora del *sagramental* de Mossen Jacme Collell, que 'l legí ab véu de comandant de miquelets que feya retrunyar les vigues de ferre ab gran perill de 'sfondrarse la sala, sobre tot quan bramulava:

«Lo poble que ha nascut lliure
si no li donen s' ho pren.»

E lo tupé de Mossen Sagasta, canceller del reyalme, anava d' assí d' allá.

Posá terme á la festa feta á benefici dels ulls é en perjudici de les orelles que res ó casi res sentiren, lo Doctor Menéndez Pelayo, docte varó de Castella, que sol nudrirse de qués de pansa per tot menjar, é que per ço es que avuy día tè més memoria que cap més savi de la terra. Lo parlament del Doctor scrit en correcte catalá fou legit ab accent de l' altra banda del Ebro, que aixís com la barreja dels colors blau é groch fa vert, la barreja de catalá é de castellá fa valenciá.

E s' acabá la festa, com aixís ho proclamá lo ja smentat canceller Mossen Sagasta, qui parlá per segona volta en llengua catalana.

***

Un detall.

Lo docte historiayre Mossen Anton de Bofarull caygué del strado á riscos de rompres la crisma. Per fortuna li valgué son bon patró Sanct Antoni.

Que 'l mateix Sanct Antoni guarde de pendre mal á la institució dels Jochs Florals que per la via que han empresa bè poden relliscar é anarse'n á ca'n Pistrans.

R. I. P.

La mort de Lluís Carreras, redactor per espay de més de 20 anys del *Diluvio* y dels antecessors de aquest periódich (*La Imprenta, El Principado*, etc., etc.), ab tot y las condicions especialíssimas de aquest escriptor ha sigut generalment sentida, com no pot menos de serho sempre la de un home honrat y laboriós, sigan las que vulgan las sèvas ideas y hasta las sèvas preocupacions.

Si 'ls escriptors poguessen compararse ab las plantas de un jardí, aixís com ne trobaríam de fins y delicats y d' altres que ab l' olor empalgan, á Lluís Carreras li hauria tocat lo paper de escardot. D' ell pot dirse que punxava per tot arréu.

La sèva forsa era l' acritut: lo seu lema anar sempre contra lo corrent.

Escribia críticas literarias y artísticas apassionadíssimas, y algunas vegadas furiosas, empleant major cruesa á la major altura que ocupavan en lo concepte públich la persona ó la obra criticadas. En aquest punt obehia á un verdader sistema.

Tenia ademés cert énfassis doctrinal que rayava en ignocent y cómic.

Aixís per exemple creya observar en alguna exposició del Saló Parès los progressos realisats pels pintors barcelonins, y no deixava may de consignar que aquest progrés se devia en primer lloch á que 'ls artistas havian seguit dócilment las advertencias qu' ell havia fet á propòsit de la Exposició anteriorment celebrada. Lo qual no deixava de fer riure molt als mateixos artistas.

***

Políticament militava en los partits més avançats.

Era y havia sigut sempre republicá federal, ab puntas y ribets de socialista.

Si hi hagués hagut un més enllá, de aquest més enllá hauria sigut apóstol fervent en Lluís Carreras.

De sas campanyas políticas la més ruidosa y la de més trascendentals re sultats es la que va empendre ab motiu del *Toissò d' or* de D. Carlos, que doná lloch al famós procès de Milán. Per aquest assumpto de una índole tan especial res més propi que l' istil atrevit y dessembossat del redactor del *Diluvio*.

En sa vida política doná próbas més de una vegada de valor cívich y sempre de un gran desinterés personal.

Nosaltres recordém haverlo vist lo día 29 de setembre en la Rambla de Barcelona, en circumstancies excepcionals. Lo capitá general de Catalunya, Conde de Chestre, havia sortit á péu, donant compte de la situació de Madrid als numerosos grupos que anavan formantse y aconsellant á tothom la tranquil·litat y la calma.

Tot de una 's trobá tancat dintre de un grupo numerós davant mateix del Teatro Principal, y dos homes, com dos fantasmas, alts, prims, escardalenchs tots dos, lo tenian agafat un per cada solapa, mentres li deyan sacsejantlo:

—Y bien ¿se pronuncia Vd. ó no se pronuncia?

De aquells dos homes, l' un era 'l periodista Anton Llaberia y l' altre en Lluís Carreras.

Lo general procurá desempallegarse d' ells com pogué y fugí escapat, tancantse á Atarassanas.

La condició agre dels escrits de Carreras, se devia en gran part á las moltas contrarietats que havia trobat en son camí. Dotat de una constitució débil y fill de una familia pobre, conegué desde noy totas las desventuras de la vida.

Quan ab l' afany d' estudiar y aprendre, se 'n aná desde Mataró (d' hont era fill) á París. sense més capital que cinch napoleons, fa riure y fa plorar á la vegada lo que li succehí en aquest viatge á péu. A Ceret l' agafaren per vago, y á París tingue d' entrar en una brigada d' empedrar carres.

Després, lo trángul polítich, lo feu emigrar de nou recorrent Fransa, Suissa é Italia.

A Madrid tractá de reformar lo teatro y sufri un gran descalabro.

Pero ell no 's desanimá may, y era sumament estudiós.

Una frasse que vaig sentirli un día:

—¿Sabéu que Aristóteles no t'è res de tonto?

Carreras ha caygut al péu del candò, com tants altres soldats del exercit del periodisme, que tants mártirs produheix y tan pocas glorias proporciona.

Ha mort en la flor de l' edat.

Difícilment podrá omplir *El Diluvio* la buyt que deixa en aquella redacció.

HISTORIA DE UNS RAMS.

La reyna regent havia de assistir al Teatro A. y durant un dels intermedis havia de visitar la societat B.

Tot en aquesta anava endoyna. Un dels socis més opulents havia deixat los mobles millors de casa seva: las parets se tapissavan de plantas y de flors, los salons s' alfombravan á tota pressa, s' obria una suscripció per no mermar los fondos socials y scallar als elements republicans que ja comensavan á remugar, y s' encarregava un espléndit refresch per obsequiar á la regia visitant.

Lo president, home galan, encarregá ademés quatre preciosos rams, y 'l jardiner los portá, quan ja la reyna era al teatro.

Un socio:

—Aquests rams no están bè.

Lo president:

—Qué hi falta?

—S' han de cubrir las quas de las flors ab paper d' estany.

A tota pressa 's busca paper d' estany y 'ls rams quedan primorosament cuberts.

Ordre del president:

—Que 's coloquin los quatre rams sobre una safata de plata y la safata sobre una tauleta, y la tauleta al péu del passadís de comunicació del Teatro ab lo local de la societat.

Pim, pam!... Ja está.

Cinch minuts després, un altre socio:

—Ay, ay, ¿que hi fa aquesta tauleta aquí?... ¡Vaya una cosa més cursi! La safata qui ha de sostenirla es un criat de la casa y la reyna pendrà 'l ram que millor li sembli.

Dit y fet: se retira la tauleta y 'l criat se planta allá al passadís ab la safata á las mans.

Un altre socio:

—¡Hola! ¿Per qui son aquests quatre rams? Me sembla que ab tres n' hi ha prou: un per la reyna y un per cada dama d' honor. Ala, desseguit traheune un.

Y 'ls quatre rams quedan reduhits á tres.

Poch rato després un altre socio:

—¿Tres rams?... Home aixó si qu' es bonich!... ¿Què per ventura han de venir tres reynas?...

Molts dels presents:

—Tè rahò.

Y dels tres rams ja no més ne queda un en la safata.

Pochs moments després, un altre socio:

—¿Qué hi fa aquest criat aquí? ¿Qué no saben que quan s' ha d' entregar un ram á la reyna se li coloca sobre la taula del refresch?

Lo criat se retira, y 'l ram queda colocat sobre la indicada taula.

Nova discussió sobre cóm ha de colocarse 'l ditxòs ram, si ab las flors mirant á fora ó mirant á dintre... Observacions de algú respecte á que 'ls rams á una reyna se li entregan ab un mocador de blondas. Ordre de anar á buscar incontinent aquest mocador á ca 'n Verdereau costi lo que costi y crits de: *La reyna... La reyna.*

Agitació, gran moviment: la regia visitant se presenta, y una má misteriosa fa desaparèixer á tota pressa lo discutit ram de damunt de la taula.

Y vels'hi aquí com ab quatre que n' hi havia de previnguts, D.ª Maria Cristina va quedarse sense cap.

A última hora sortían quatre socios ab un ram á la má cada hú, destinats á sas respectivas mullers.

Decididament, Barcelona no será may *etiquetera.*

Ja ho diu lo refrá:

«Al qui no está avesat á bragas, las costuras li fan llagas.»

P. DEL O.

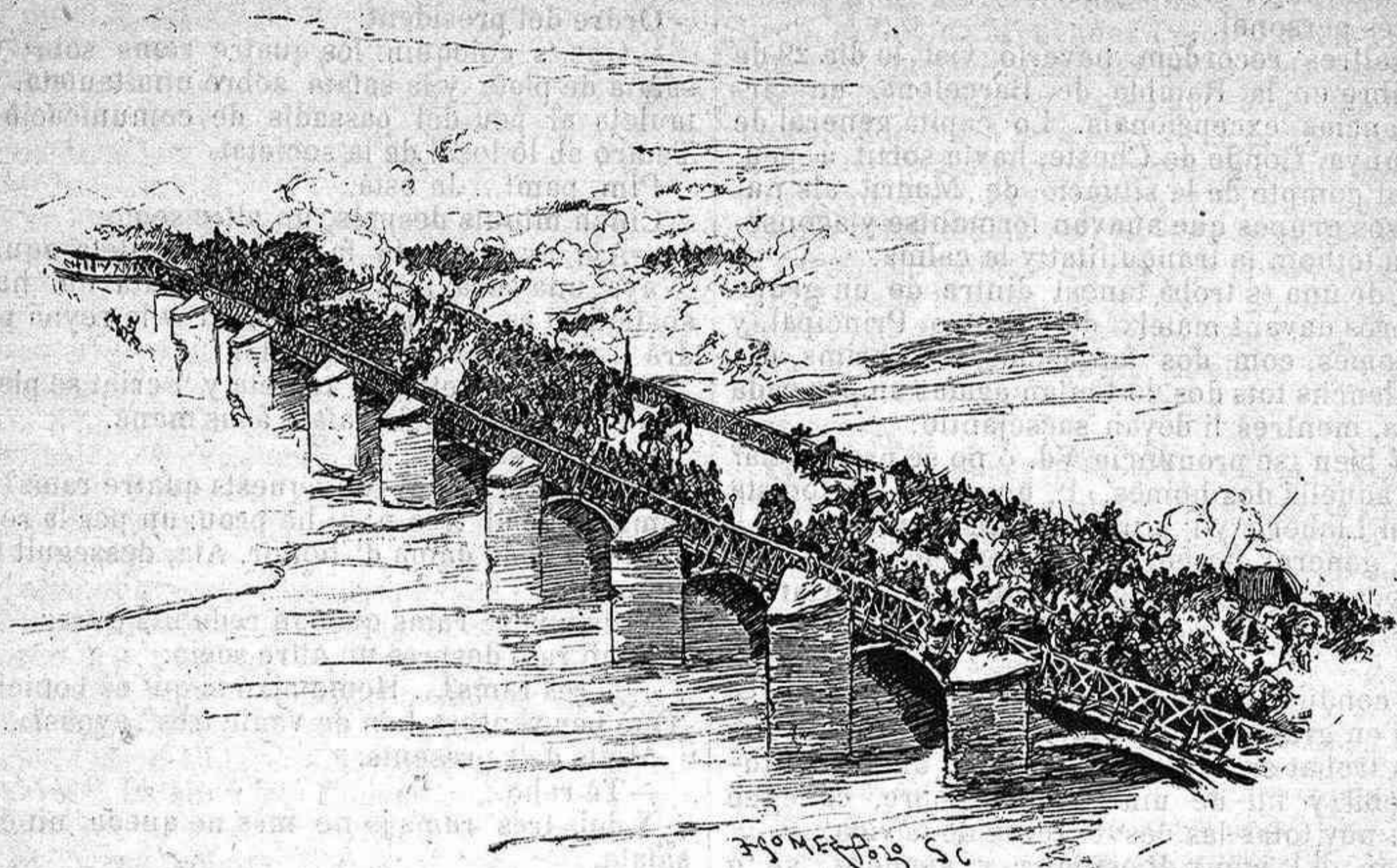
A MA ESTIMADA.

No vols que al explicarte ab frenesí del amor que 't professo la passió, m' entretinga tocante 'l medalló que penja de ton coll blanquet y fi.

Tampoch vols quan d' amor me fas gl' ti vestida ab aquell trajo tant bufó, que 't toqui 'l polisson, puig dius que aixó ho guardi per quan t' hagi de vestí.

Fins no vols que á tas mans fassi un petó despedintme de tú, pero es clar, jo... no fent cas dels teus nos, faig mon camí.

PANORAMA DE PLEWNA (Dibuix de J. L. Pellicer).

Tropa amunt y tropa avall,
grupos anant y venint...
Sembla allà al cap de la Rambla
los días que hi ha torín!...

Ets dona y es en va ta negació,
perque penso que al dir ta boca *nó*
ton cor al mateix temps exclama *sí*.

A. ROSSELL.

L' OU COM BALLA.

No puch ferhi més: m' agrada véurel.
Es una de las festas tradicionals que per cap
concepte voldria que 's perdés.

Si 'm preguntan perquè, no sabré explicarho;
pero no 'm treuran de la mèva mania.

¡L' ou com balla! ¡borrango! ¿que 's creuen dir
poch?

Aquell castell de flors y branquetas verdas;
aquells penjolls de cireras que sembla que diguin
ménjam; en fi aquell raig d' aygua sobre 'l qual
dona vertiginosas voltas un ou *buyt de dins*—com
deya un noy que se 'l mirava—forman un espec-
tacle que no 's veu en gayres parts ni en tots los
días del any.

Quan lo dimecres á la tarde enjegan l' aygua y
l' ou s' eleva per primera vegada, en los claus-
tres de la Catedral se sent un *¡ah!* d' entusiasme,
que ja m' hi jugo qualsevol cosa que en la inau-
guració del monument á Colón no ressonará tan
nutrit ni tan espontáneo.

En la multitud que rodeja 'l tradicional surti-
dor hi tenen representació totas las clases so-
cials.

Allí s' hi veu en primer terme la ninyera que
aixeca la criatura enlayre perque 's fixi bè ab
l' ou; allí hi ha la senyora respectable, acompa-
nyada de una récua de nens y nenas que no fan
més qu' estiraganyarli 'l vestit, cridant que no
veuhén res; allí hi acuden l' assistent y 'l soldat
libre de servicio, que ab la excusa del ou procu-

ran treure partit de las apreturas del espectacle;
allí hi van los pillets que apoyantse ab lo dret del
més ágil, s' enfilan á la reixa, gosant de la funció
ab lo mateix orgull que si 's trobessin en un
palco del Liceo sentint cantar á en Gayarre...

Aquella manifestació de la tontería humana,
aquell poble congregat sota aquellas voltas, con-
templant ab avidés las tamborerellas d' un ou
sobre un raig d' aygua, m' encanta, m' entus-
siasma, 'm deixa verdaderament estupefacte.

Passa la festa, transcorren dotze mesos, torna
á venir la diada del ou, y torna á veures los
claustrés de la Catedral invadits pels pillets, pels
assistents, per las senyoras respectables, per las
candorosas ninyeras...

¿Son los mateixos del any passat?

No m' atreviria á negarho: s' hi semblan molt.

O quan menos fan las mateixas extremituts y
s' entregan á idénticas expansions que aquells
que l' any passat havíam vist.

Degut sens dupte á las *solemnes* circumstancias
per que atravessa Barcelona, aquest any sem-
blava que l' ou com balla havia atret un públich
més numerós y més emocionat. Si arriba á ha-
verhi encare las esquadras extranjeras, y 'ls ma-
rinos s' enteran de la tradicional festa als claus-
tres de la Catedral, hi hauria hagut desgracias
llargas.

No 's podia donar un pas. La concurrencia 's
trinxava á empentas y trepitjadas, y molts se-
nyoras havían de retirarse per no poger suportar
las onadas de gent que anavan y venían per sota
aquellas voltas.

Feya poch rato que l' ou havia comensat á des-
empenyar lo seu paper.

Los baylets de costum s' havían ensigranyat
dalt de la barana; los sorjes procuravan colocalse
pels cantons hont s' hi veyan més criadetas y

PANORAMA DE PLEWNA. (Dibuix de J. L. Pellicer).

—¡Repara dalt d' aquell pont
qué gent! ¡Sembla un torbellí!...
¡Si á la Exposició del Parque
n' hi anès tanta com aquí!...

algunas mamas amorosas ensenyavan als seus fillets las habilitats del ou.

—¿Per qué balla?— Preguntava un moyet, obrint un pam d' ulls davant d' aquell portento.

—Perque l' aigua 'l fa ballar.

—¿Quina mena d' aygua es aquesta?—

Y un pillet que hi havia allí prop responia:

—Aygua beneyta:

—¡Mentida!—cridavava un altre,—es aygua-cuyt.

Una senyora s' escarrassava de mala manera, senyalant l' ou á una nena que no 'l sabia veure

—Mira allí hont signo ab lo dit. ¿Lo veus? Aixeca més los ulls; ¡allí! ¿lo veus ara?

—¡Ah! Ara sí: ¡que m' agradaría arribarhi ab la má

—Pero ¿ahont miras? ¿ja ho sabs bè que 'l veus?

—Si senyora: son vermellas.—

Lo que la nena veyá eran las cireras.

Més enllá s' armava una sarracina de mil demonis, entre uns soldats y una ninyera.

—¡Hont s' es vist aquestos castellanots! Fassin lo favor de no apretar.

—Pero, hija, si queremos ver el ou.

—Sí; lo que vosaltres voleu veure es... la lluna.

¡Si no s' apartan crido un municipal!

—¿Municipales aquí dentro? ¡Cá! Aquí no entran más que obispos y canónigos.

—Y ximplés.

—¿Lo dice por nosotros?

Mientras tan la xavalada s' havia apoderat completamente del reixat, formant on cordò sanitari, que tapava 'l pas als microbis.... y á las miradas dels que hi havia al detrás.

—Ala, noys—cridava un subjecte de certa edat—baixéu d' aquí dalt, que privéu la vista.

—Aquestas criaturas per tot s' enfilan—deya un altre.—Al últim se 'ns assentarán á la punta del nas.

—¡Y tal!—replacava una dona;—no sembla sinó que aquí dins hi haja la reyna.—

En la multitud hi va haver una especie de conmoció eléctrica.

—¿La reyna?—preguntavan alguns.

—¡Diu que ha de venir á veure l' ou com balla!—responian altres.

—¡L' arcalde diu que l' ha convidada!

—¡Y que á las sis ha de venir!—

Las veus anavan corrent, y als pochos minuts no hi havia ningú que no cregues que la reyna aniria á veure l' ou de la Catedral á las sis de la tarde.

La noticia va fer fortuna, y si 'l sagristá á l' hora de costum no hagués

fet retirar la concurrencia, á horas d' ara encara la gent s' estaria acampada pels claustres, esperant que la reyna hi anés.

Per cert que en lo moment de tancar la porta del carrer de la Pietat, un enusiasta que ni á empentas volia anársen, cridava ab verdadera amargura:

—¡Pse! Fan sortir als pobres per estar ells més amples. Ara hi entraré tota la llopada per un altra porta, y quan la reyna hi vaji la podrán veure ab més comoditat. ¡Ns ho quitan tot!

¡Hasta l' ou com balla!...

A. MARCH.

LLADRES.

Diu que 'ls han agafat tots, perque no robin als forasters que vinguin á veure la Exposició.

De manera que quan los forasters se 'n vajan, los lladres tornarán á corre ab llibertat.

Lo qual deu volguer venir á dir que á nosaltres ja poden robarnos.

Tenen rahò ab aixó: aquí ja som de la familia y ja hi estém fets.

Es lo que deya un:

—¡Y que 'ns robin! ¿qué? Tot queda á casa.—

A pesar de aixó, no se 'n ffin: per gran que sigui la presó de Barcelona, lo qu' es tots los lladres que hi ha aquí no hi poden haver capigut.

Per lo tan alguns han d' haver quedat fora.

Y 'ls que han quedat fora, es de suposar que no estarán ociosos, mirantse com acaban lo monument á Colón: alguna cosa farán.

Més ben dit: alguna cosa afanarán.

No sè si es veritat; pero hi sentit contar que un elevat personatge que ha vingut de Madrid per assistir á las festas, si no 's compra rellotje nou, haurá de tornar á la Cort sense sapiguer á quina

hora marxa, perquè 'l que tenia li han escamotejat.

Si á aquest fulano li expliquen que per comoditat del públich los lladres han sigut *enchiquerrats* tots, de que respondrà:

—Tots, menos un; 'l que m' ha pispat lo rellotje.—

Los que 's dedican á la *llimpiesa* de pisos, tampoch s' están ab las mans plegadas. Justament ara 'ls vé bè per ferse l' extrany y pujar en qualsevol casa preguntant:

—¿Sabria dirme si viu aquí un metje que ven un llustre molt bó per las botinas?—

Y si vostés, entenenet la maula, se 'ls treuen de davant ab un rebufó, poden contestarlos:

—¡Ja veurá! ¡Com un servidor es de fora y per aquesta ciutat hi vaig venut!—

Pèl carrer hi ha també que fer lo cap molt viu.

Los taruguistas de la joya falsa, la cartera de billets de banch y 'ls cartutxos de perdigons encare funcionan.

Un diari de la Cort assegura que, atrets per las festas de la Exposició y ab la esperansa de fer un negoci gros, han vingut aquí, de Madrid una infinitat de petardistas.

Desde 'l *rata primero* fins al *rata mil y tants*, Madrid ha enviat una *rateria* complerta que diu que fa honor al seu gremi.

Jo no surto de casa que no 'm tregui de las butxacas totas las cosas de una mica de valor.

Si pèl carrer algú tropessa ab mí *inadvertidament* ó 'm pregunta quina hora es, dono desseguida tres passos endarrera y 'm posso á mirar si veig un polisson.

Pero tot ab tot no estich may tranquil.

A Espanya podém estar malament en moltes cosas; pero lo qu' es en lladres, no hi ha ningú que 'ns passi al davant.

Los nostres *ratas* tenen fama europea. A Lisboa 'ls aplaudeixen, á Buenos-Aires los aclaman.

¡Qué més volen! En Fabrés tenia un *lladre*, va enviarlo á Viena y ¿saben que han fet allí?
Li han premiat ab medalla d' or.

MATÍAS BONAFÉ.

LOS CINCH SENTITS.

Era un dia deliciós:
entre la verda espessura
d' un bosch, poétich frondós,
ab entussiasme amorós
vareig veure una hermosura.

Al sentir son dols cantar
no poguentme conteni,
mon amor li vaig mostrar
y després de molt negar
vaig ohir ditxós, un sí.

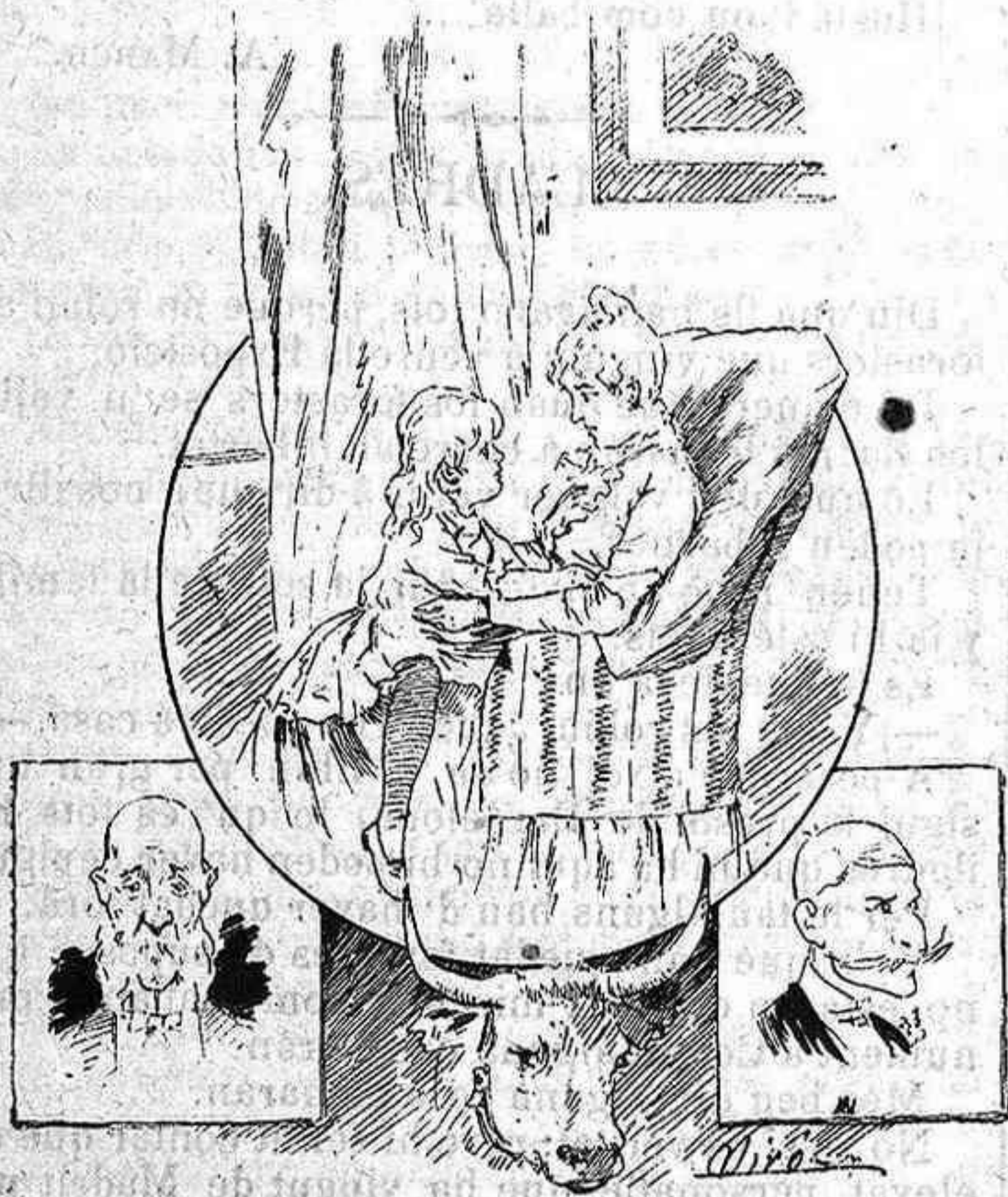
Mentres que l' aura joyosa,
fresca, pura y riallera,
embalsamava olorosa:
flayrava una blanca rosa
qu' adornava sa pitrera.

Un petó sense rezel
me va fer, pura y divina;
petó, que portantme al cel
me va fer tastar la mel
de sa boca coralina.

Mes augmentant ma passió,
vaig tocar sas formas bellas:
quan son pare, ab un bastó,
va sortir de trascantó
y 'm va tocar las costellas.

P. TALLADAS.

ENIGMA.

Marit vell... cost simpátich...
dóna jova... filla hermosa...
¿no 'ls hi sembla que aquí dintre
s' hi ha d' amagá alguna cosa?...

¿QUE ES LO MÓN?

(OPINIONS.)

Jo opino que 'l món es com una bola de billar,
y que com ella corra y dona voltas.

(Un jugador.)

Per la mèva part dich que 's lo invers de nom.

(Un xaradista.)

Per mí es una paraula que li han tret del darrera la lletra *a*, en qual cas diria *mona*.

(Un domador de fieras.)

Segons ma ciencia, lo món es una roda de foch posada en continuo moviment y per aixó no pot tornarne ningú dels que se 'n van.

(Un fillosop.)

Quan sento que dugas donas murmuran d' altres personas, penso entre mí: «Aixó es lo món.»

(Un qu' ho enten.)

Per mí lo món es un mercat de noyas com l' Elvira, la Conchita, la Lola, la Leonor, la Pepita y que quan un las vol li giran la cara y quan ni menos un se las mira se 'l tragan á miradas.

(Un Tenorio gastat.)

UN IM-POLÍTICH

—«En Boulangè está de baixa...»
«En Boulangè está pujant...»
Home, aquest tal Boulangè
ja 'm comensa á aná empipant!

Lo món es un siti ahont si no 'ns espavilém los demés nos fan portar un gep com una casa.
(Un que 'n dú.)

Lo món es un objecte útil; si 'l parteixen pel mitj resultan dos grandiosos motllos pera fer flam.
(Un confiter.)

Al saber l' opinió del confiter, va dir que lo món, partit per la mitat, també podria servir de solideo á algun mossen que tingués lo cap gros.
(Una monja.)

Y per final dich jo, que 'l món es una troca molt embolicada la qu' en va 's tracta de desem-bolicar, sense trencarhi ni un fil.

ANGEL DE LA GUARDA.

BOUS.

La corrida del diumenje no sigué de toros; sigué de bous.

Lo bestiar era procedent de la ganadería de 'n Lagartijo, més famós per desfer toros que per ferne.

Va presidir l' ex-barber Sr. Lloret que de segur sabrá més de afeitar que de manar foch.

Y va matar los sis banyuts lo Sr. Guerrita, un dels pimpollos més frescos y regalats del jardí del toreig (¿Qué tal? ¿M' explico?)

En un palco ab cobre-llit apareix un senyor de mitja edat que comensa á distribuir grans barre-tadas.

Sonan alguns aplausos, y la banda preludia la marxa real.

—¿Qui es aqueix bon senyor? pregunto.

—Lo rey de Suissa, me responen.

—¿De Suissa ó de Suecia?

—Bè, tan se val: lo rey de la terra del bacallá.

Los aplausos son més generals quan apareix la quadrilla que al apareixe 'l rey.

Y no obstant, los toros que devían tenir senti-ments monárquichs molt arrelats, van corretjir á la seva manera las incorreccions del públich que

omplía de gom á gom la sombra y una gran part de lo que hauria sigut sol, á no haverse extés per los infinits espays un inmens toldo de núvols.

Proba evident del monarquisme dels bous.

Lo primer va deixarse rostir: única manera de fer salvas en obsequi del rey Oscar.

Lo segón se 'n enduya totas las capas que li presentavan: única manera de posar colgaduras. Tambè va fer salvas.

Y 'l tercer va fer exactament la mateix.

Sr. Piera ijo 't toch això passa de la mida!...

¿Hem vingut á una corrida ó á veure un castell de foch?

Los bous se prestavan poch á morir; aixís es que Guerrita tingué de fer prodigis de habilitat per desferse de aquells animalons descompostos, rampelluts, rapatanis y esquitlladissos, que á cada punt posavan en perill la vida del simpátich matador.

Aixís y tot doná una gran estocada al toro tercer, refrendantli 'l passaport ab una mitja magnífica.

Lo quart toro no 's prestá á fer salvas com los anterioris ni á penjarse domassos á las banyas; pero en cambi á l' hora de la mort clavava á terra las potas de davant y ab las de darrera anava describint circumferencias com si trassés planos de jardinets y de sortidors.

Si l' arriba á veure D. Francisco de Paula, no sols li perdona la vida, sinó que 'l contracta per formar part de las brigadas de jardineros municipals.

Guerrita va despatxarlo de una bona á volapéu. Lo rey de la terra del bacallá surt del palco.... y ja no para fins á Stokolmo.

AL CAFÉ.

—Bueno: ara tú paga 'l gasto.

—¿Cóm! ¿Si tú m' has convidat!...

—Veurás; demá tú 'm convidas, jo pago... y ja está arreglat.

Bou n.º 5: era de color blanch clapat de negre. Figúrinse un llensol sobre 'l qual s' hi vessa un tinter.

Feya cara de bon home:

Y en la brega en que tan brilla
lo bou que s' hi deixa aná,
ni va matá ell cap tatá;
qui 'l matá, fou la puntilla.

Molt bèn adornat ab tres parells de arrecadas posadas de má mestra, en Guerrita féu ab ell tot lo que pot ferse ab un banyut.

Li atíá una estocada atravessada, un *bajonazo* (diguemne baixonás y qui no li agradi que ho deixi); una á *fica y trau*, una punxada, y un escabeig sense resultat.

Lo catxeter acabá la feyna.

Lo sisé que comparat ab los altres era superior, doná lloch á uns grans *quites* del noy Guerrita, qui ademés li clavá un parell de pendatxos com ell sol sab ferho. Molts aplausos y gran entusiasme.

En la mort no estigué de molt tan felis.

Resúm: una corrida monárquica al pé.

Es dir si hi hagués hagut toros hi hauría hagut corrida.

La gent de caball no va tenir ocasió de treballar.

De la de péu va lluirse en Joanet Molina.

Y en Guerrita, á pesar de las péssimas condicions del bestiar ni un sol moment va desmentir lo valor, la frescura y la serenitat que 'l caracterisan.

PEP BULLANGA.

LLIBRES.

LUCECITA.—*Novela de Eduardo Cadol*, traduïda per D. Carlos de Ochoa.—L' obra de Cadol sobre ser molt interessant, conté detalls de una observació molt fina y pinta al viu figuras y costums de la vida moderna de París.

Com á mostra de l' acceptació que ha tingut aquest llibre, consignarem que la casa Bailly Bailliere acaba de donar á llum la segona edició del mateix.

Cuentos escogidos de GIOVANNI BOCCACCIO.—Lo célebre escriptor italiá es en certa manera 'l pare del género picaresch y per consegüent sas narracions ofereixen un interés, que ve durant á través dels sigles. En aquesta colecció de la casa de la Vda. de Joan Trilla, hi figuren los més importants. La traducció, deguda al Sr. Aranda y Sanjuan, es esmerada y 'l tomo editat en condicions sumament econòmicas conté una bonica portada de Apeles Mestres y alguns dibuixos.

MUSEO DE LA JUVENTUD. — Hem rebut los quadens 21, 22, 23 y 24 de aquesta notable y variada enciclopedia infantil qu' edita també la casa de la Vda. de Joan Trilla.

BARCELONA EXPUESTA.—Aixís se titula un follet de circumstancies escrit en vers per G. Elias é ilustrat ab bonichs dibuixos per Aditsábal.

LIBRITO DE ASTRONOMÍA MODERNA, por D. Pedro

Figueras y Caballé.—Nos ha sorprés la cuberta de aquest llibre, impresa en paper blau y rodejada de estrelles platejadas de diferents magnituds. Hi figura també una mitja lluna, davant de la qual qualsevol moro s' hi ajonollaría.

Lo text se compón de 15 planas y en ell explica l' autor á sa manera alguns dels fenómenos naturals.

Fins ara no sabem que cap Academia, ni corporació científica s' hajan ocupat de l' obra del señor Figueras.

Ni es probable que se 'n ocupin.

RATA SABIA.

En alguns continua l' atonía deguda á que la gent está més per las festas gratuïtas dels carrers que per las que 's donan en los teatros á tan l' entrada. No obstant en varios dels molts que avuy funcionan á Barcelona s' hi nota una tendencia á l' animació.

PRINCIPAL.

Res de nou, havent fet lo gasto de la senmana las obras de repertori.

Dijous de la senmana passada, funció de gala ab poca gent.

Preguntan ¿cóm s' explica aquesta anomalia? Pregúntinlo á l' empresa del gran teatro del

LICEO.

Que ab tot y ser tan gran estava 'l mateix día plé de gom á gom, ab motiu del debut de Gayarre.

Ja ho havia anunciat: lo día que 's presenti 'l célebre tenor hi haurá empentas. En efecte, moltes horas avants de la funció quedavan despatxadas totas las localitats.

¡Y quín éxit més brillant!

Gayarre es l' artista de sempre: la mateixa expansió de veu, la mateixa potencia, lo mateix frasseig clar y cristalí. Al apareixer en escena vestit de Vasco de Gama tingué una ovació, la primera de la serie de las que alcansá.

Com sempre sol resortí en l' acte quart cantant l' aria ab calor y vehemencia y veyentse obligat á repetirla y després interpretá 'l duo de una manera deliciosa. Lo públich en massa va aplaudirlo y de mocadors saludantlo no 'n vulguin més.

Lo barítono Aragó, se portá com un verdader artista en lo paper de Nelusko. Té 'l nostre paísá una véu poderosa y sumament simpática: en algunas notas recorda al inolvidable Devoyod. Fou molt apiaudit en l' acte segón, lo mateix qu' en lo bolero del tercer. No pot dirse de aquest artista que farà carrera, perque en realitat ja l' ha feta.

Pagat tribut al gran tenor y al barítono debutant, diguem que la Borelli en lo paper de Selika estigué superior, per lo mateix que no extremá 'ls medis d' expressió. La Borelli es una artista conciensuda que antes que 'l aplauso lograt per medi de la exageració, aten á la interpretació deguda als personatjes que representa. La Selika li cau molt bé y ja en los primers actes se guanyá l' atenció dels intel·ligents, anant augmentant en lo curs de la representació en que féu verdaderas delicadesas.

LA NOSTRA GENT. (Dibuix de Mariano Foix.)

—Sabs que jo... si tú volguessis...?
 —Vaja, ja 'm comprens, 'salerol...
 —Vés, ximple, no 'm fassis riure...
 ¡no n'ets poch de romanserol...

La Corsi, sense prou medis vocals per sortir del tot ayrosa procurá suplirlos ab sa esmerada escola; y en Vidal bè com de costúm.

Coros y orquesta, al pé.
Y en Goula admirable.

Un altre dia parlarem de *Il Vascello fantasma* que descansa exlussivament sobre l' admirable Maurel.

ROMEA.

Aprofitant l'interés que ha despertat la recompensa otorgada á n' en Frederich Soler per l' Academia de la llengua s' han donat algunas representacions de *Batalla de reinas*.

S' ha montat en aquest teatro un ventilador que fa l' ambient del mateix molt tolerable.

LÍRICH.

S' está precedint al abono pera las funcions de la companyia Mario que han de comensar en bréu.

ESPANYOL.

La companyia de sarsuela castellana ja comensa á desar los trastos, per deixar lliure l' escenari als italians de 'n Tomba, qual abono ha quedat obert ja fa alguns días.

En quan á la sarsuela *Sustos y enredos* ni jo he tingut ocasió de véurela, ni he vist cap periódich local que se 'n ocupès.

Es natural: ningú en aquests temps está per sustos, y molt menos per ficarse en enredos de cap mena.

TÍVOLI.

La reproducció de *La vuelta al mundo* ha produhit algunas bonas entradas.

Roda 'l món... y torna á *La vuelta al mundo*.

NOVEDATS.

Fa la mar de nits qu' está representantse 'l ball de gran espectacle titulat *Quedan despatxadas todas las localidades*.

—Deurá volguer dir lo ball *Excelsior*.

—Lo mateix tè. Fins ara no surt un cartell que no surti l' altre.

CATALUNYA.

Tambè en Holden fica 'ls fantoches á las capsas, á punt de dirigirse á Reus, ahont donará algunas funcions á cárrech del empressari senyor Sagrañes.

En Holden havia treballat ab éxit á París y á Londres. Ja no més li faltavan los aplausos de Reus, pera poder dir qu' en las primeras ciutats d' Europa l' havían rebut com al rey dels putxinetlis.

Desd' ara li asseguro l' éxit en la terra dels ganxets.

Lo Teatro de Catalunya queda á disposició de la companyia del *Teatro Lara* de Madrit real-sada per un terceto femení de punta: la Valverde, la Rodríguez y la Romero.

Hi ha molta curiositat per véurelas, en especial á la primera.

CALVO Y VICO.

Lo teatro nou de la Gran-via, cantonada al carrer de Lauria no 's dirá *Vico y Calvo* sinó *Calvo y Vico*.

En Calvo va al davant. Tan se val.
Los diaris anuncian lo personal de la compa-

nyia entre 'l qual no s' hi llegeix lo nom de la Contreras, figuranti com á primera dama la Lluís G. Calderón; y entre las obras novas s' anuncian *El suicidio de Werthero* de Dicenta, *El hijo de carne y el hijo de hierro* d' Echegaray, y un' altra del mateix autor que será estrenada á Barcelona.

S' ha senyalat la inauguració de la temporada per demá dissapte.

CIRCO EQUESTRE.

Ab las *Castagnas* se guanya 'ls panellets.

S' anuncia 'l próxim debut de 'n Bonnetsy que porta una notable colecció de gats amaestrats.

Una verdadera gatada.

N. N. N.

CARAMBOLA.

Lo calavera Quim Molas es un estudiant tan maula que en lloch d' assistir al aula va al café á fer carambolas.

Per ell los llibres més macos son las bolas ab que pert, son papé, es lo panyo vert, y sas plomas son los tacos.

Quan venen las vacaciones, de sos pares las suhadas, malgasta ab mans foradadas en cafés y diversions.

Fa temps qu' es á Barcelona, matriculat de Farmacia, y tot just sab l' eficacia del guix y la belladona.

Ve 'l fi del curs y ab afany, com que s' ha venut lo text, busca qualsevol pretext perque li deixi un company.

L' examinan, ell s' amola perque no sab ni una jota, després li donan la nota

y exclama al punt:—¡Caram! ¡bola!

M. BADIA.

Los periódichs que aquests días han escrit la biografia del rey de Suecia y Noruega 'ns lo pintan com un gran literat, citant las obras més notables que han brotat de la seva ploma.

Y en efecte, 'l día de la seva arribada á Barcelona va demostrar qu' era un literat de punta.

A la mateixa hora se celebravan los Jochs Florals y una corrida de toros, y entre la festa de las flors y la de las banyas, va triar la de las banyas.

—¡Venga de ahí!... ¡Olé! Viva tu mare!

Una parti-cula-ritat:

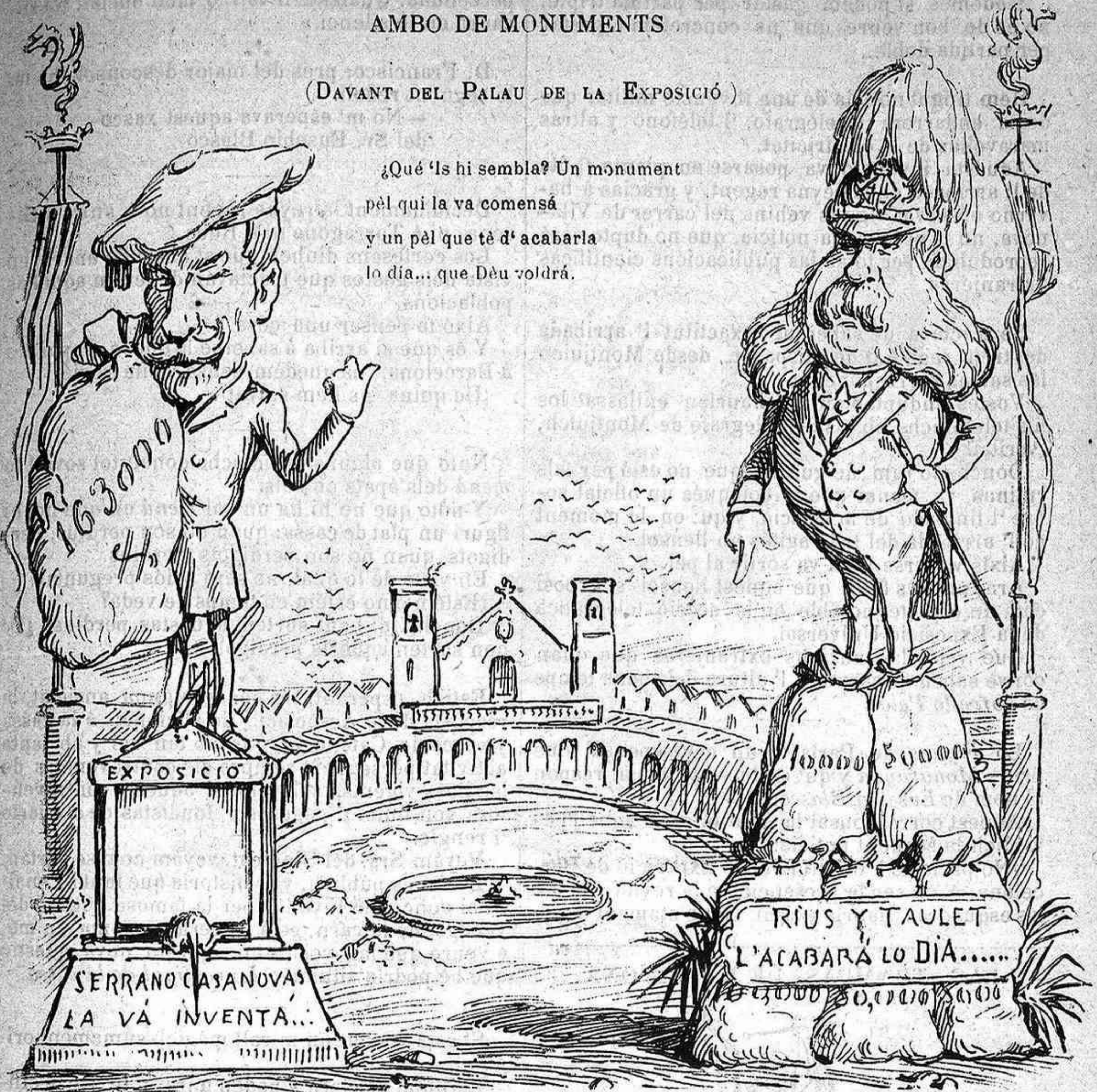
D. Francisco de Paula publica un anunci oferint premis als barcos qu' en la próxima festa marítima se iluminin ab més brillantés.

¡Y quins premis més espléndits!
Medallas de plata daurada y medallas de plata sense daurar.

AMBO DE MONUMENTS

(DAVANT DEL PALAU DE LA EXPOSICIÓ)

¿Qué 'ls hi sembla? Un monument
pèl qui la va comensá
y un pèl que tè d'acabarla
lo dia... que Déu voldrà.

Donchs la publicació del anunci ha coincidit ab la sortida de totes las esquadras extranjeras.

—Sr. Arcalde.
—¿Qué manda Vd?
—Li participo que 'm dich Miquel.

Los floralistas s' han tornat entussiastas admiradors y turiferaris de la la monarquía. Ja s' ha acabat alló de

«¡Ay Castilla castellana si la terra catalana no t' haguès conegut may!»

Com també s' ha acabat alló altre de brindar

«tot malehint á la memoria de Felip V.»

Lo banquet de Miramar tingué un color monárquich molt acentuat.

Y ara fins son capassos de declararse sagastins acérrims, en vista de que D. Práxedes va obrir y va tancar la festa dels Jochs Florals parlant en catalá.

Sempre ho havia cregut:

Encare que sembli mengua, demostren cosas tan tristas que avuy pèls catalanistas tot es qüestió de llengua.

Un acort sabi del actual Ajuntament.

En lo successiu, encare que cremi la llum eléctrica en las Ramblas, s' encendrán també 'ls fanals del gas.

¿Saben per qué?

Perque la llum eléctrica podria apagar-se y la Rambla no ha pas de quedar-se á las foscas.

Seguint aquesta teoria, al costat dels llums de gas s' hi haurían d' encendre fanals d' oli.

Perque també 'l gas podria faltar, y no es de rahò que la Rambla 's quedi sense llum.

Y ademès si podèm gastar per partida triple, no es de bon veure que 'ns concretém á gastar per partida doble.

Hem tingut noticia de una invenció militar que deixa endarrera 'l telégrafo, 'l teléfono y altras maravellas de la electricitat.

Aquesta invenció va posarse en planta 'l dia de l' arribada de la reyna regent, y gracias á haverho observat alguns vehins del carrer de Vilanova, no 's perderá la noticia, que no dupto. será reproduhida per totas las publicacions científicas extranjeras.

Se tractava de saber ab exactitut l' arribada del tren regi á fi de disparar, desde Montjuich las salvas corresponents.

Vostés induptablement haurían enllassat los fils telefónichs ab los del telégrafo de Montjuich, ¿veritat?

Donchs lo ram de guerra, que no está per tals rutinas, va manar que 's coluqués un oficial sobre 'l tinglado de la estació, y qu' en lo moment de l' arribada del tren agités un llensol.

Aixís va ferse y tot va sortir al pé.

Ara no més falta que aquest llensol s' exposi com un objecte notable en la secció telegráfica de la Exposició Universal.

Que vejín las nacions extranjeras que quan convè sabém posarnos á l' altura dels bons temps de *Jofre lo Pelós*.

Lo *Figaro* de Paris té un corresponsal que firma *Mondrayón* y qu' en la vida usual respon al nom de *Eusebio Blasco*.

Aquest corresponsal ha comunicat á aquell periódich la següent noticia:

«No parlo de l' obertura de la Exposició de Barcelona. A no ser la presencia de la reyna y la de las esquadras, hauría passat comp'etament desa-

LAS «TRAMPAS» DE BARCELONA.

Ab las cosas que aquí passan, ningú deurá trobá extrany que las tradicionals trampas siguin... grossas aquest any.

percebudá. Quan se 'n vaji lo mèn oficial, tot recaurá en lo silenci.»

D. Francisco, pres del major desconsol, ha fet lo següent redolli:

—No m' esperava aquest xasco del Sr. Eusebio Blasco.

Decididament la reyna regent no á anirá á Girona, ni á Tarragona ni á Reus.

Los cortesans diuen que s' absté de anarhi en vista dels gastos que tractavan de fer en aquellas poblacions.

Aixó fa pensar una cosa.

Y es que si arriba á saberse lo que 's preparava á Barcelona, 'ns quedém sense visita regia.

¡De quína 'ns hem salvat!...

Noto que alguns periódichs donan tot sovint lo *menú* dels áplats oficials.

Y noto que no hi ha un sol *menú* en que no hi figuri un plat de cassa: quan no son perdus, perdigots, quan no son perdigots, perdus.

En vista de lo qual, no será ociós preguntar:

¿Estém ó no estém en temps de veda?

Donchs ¿d' hont surten aquestas perdus? ¿D' hon surten aquestos perdigots?

Estich esperant, no sense alguna ansietat, la resposta de la Associació de aficionats á la cassa y pesca de Catalunya, que ab tan zel y ab tanta activitat persegueix sempre als contraventors de las lleys vigents, sobre tot si aquestos contraventors son humils pagesos ó fondistas de á quarto 'l rengle.

Veyám Srs. del Sindicat. veyám com se portan.

Lo fet es públich, y la historia que tant ha enal·tit al conceller Fivaller per la famosa qüestió del vectigal de la carn, está esperant, ploma en má, á veure qué fan vostés en aquesta nova qüestió que bẽ podria titular-se *Lo vectigal de la cassa*.

S' está venent un mirall màgich sumament original.

La lluna es clara y poden mirars' hi sense dificultat; pero hi aplican l' alé, l' entelan y apareix una vista de la Exposició Universal de Barcelona.

¡Es molta porra que certas cosas no 's puguin veure sinó quan están bèn enteladas!

Un llibre qu' encare que 's refereix á un assumpto antich té aquí á Barcelona cert carácter de actualitat: «*WATERLOO per VÍCTOR HUGO*»

O siga: la descripció de la batalla m' s famosa del sigle present pel més eminent dels poetas de nostres dias.

Formará un tomo de 128 planas ilustrat ab gran número de grabats y 'l retrato del autor: se posará á la venta dintre de tres ó quatre dias en la llibrería de López y no valdrá més que 50 cèntims de pesseta l' exemplar.

L' únich edifici religiós que ha il·luminat la seva fatxada ab motiu de la estancia de la reyna regent á Barcelona es la Iglesia de Santa Mónica.

Aquella mateixa Iglesia que tot sovint publica anuncis mendicatoris, alegant que li faltan fondos per terminar las obras.

¡ VICTORIA !

—Ja ha comensat la reforma!
 ¡Lo triunfo ja está á prop!
 —Tóquila, ilustre patrici...
 ¡aixó sí qu' es un gran cop!

Aquella mateixa iglesia que 'l dia de Sant Joseph no vá celebrar ab la pompa de costum la festa dedicada al seu patró, també per falta de fondos.

Una iglesia que 's gira resoltament de cara al sol que més escalfa, no necessita llum.

D. Francisco de Paula, encare que ha après lo francès, no sempre troba la paraula que necessita.

Algunes vegadas se véu en grans apuros per ferse entendre.

Se conta que l' altre dia al fer la presentació á un alt personatge extranjer del *Baile del Real patrimonio*, va quedar suptat, no sabent com expressar la paraula *baile*.

Ell que si tira al dret y exclama:

—*J'ai l'honneur de vous presenter Mr. la DANSE du patrimoine royal.*

Per últim ha arribat Colón á la cima del seu pedestal.

Pero com encare no han tret la bastida, no fá tot l' efecte que deuria.

Un foraster exclamava al véure'l.

—¡Pobre Sr. Cristófol!... Lo tenen engaviat.

L' estatua es colossal.

Un que va entretenirse á pendre la mida, per veure quants punts calava, trobá que 'l péu

desde 'l taló, á la punta té 1 metro y 10 centímetros de llargada.

Lo pobre que 'n rebés una puntada de péu, ja estaria llest.

Un detall de la visita de la reyna regent á la secció italiana de la Exposició.

No hi havia en tota la nau més que una dona encarregada de guardar los objectes. La reyna regent desitjant ferli alguna pregunta, s' hi encaminá y la dona, com si li fés por, apretá á fugir més que depressa.

La reyna y las personas que l' acompanyavan no van poder tenirse 'l riure.

Una de las cosas que sens dupte cridarán més l' atenció en la nostra Exposició Universal, es un magnífich tapís estampat, sortit dels tallers de *La España Industrial*, l' obra de major tamaño que en aquest género se ha produhit.

Té 3 metros y mitj d' alt per 2 y mitj de ample; está estampat ab 14 colors primitius, té 25 superposicions y admet 1,200 aplicacions diverses.

Lo tapís, imitació de tela de la época, es copia d' un fragment de tapís de Ch. Lebreun, director dels *Gobelins*, sigle XVII.

En resúm, es lo que se 'n diu un treball notable, que honra al taller que l' ha produhit y posá en molt bon lloch la industria nacional.

Hem sentit parlar ab gran elogi del braguers céntrichs reguladors que fabrica l' industrial tar-rasench D. Pere Ramon y que produheixen admirables resultats en lo tractament de las trenca-duras.

Lo Sr. Ramon que acaba d' establirse aquí á Barcelona, carrer del Carme, número 84, pis primer, conta ab laudatorias comunicacions dels més coneguts facultatius y ab l' agra-himent de un gran número de malalts que s' han vist aliviats y alguns hasta curats del tot, gracias á las bonas condicions del seu aparato.

Los municipals ab l' uniforme nou fan molt goig; pero aquell casco es sumament pesat.

Un d' ells se queixava:
—Vaya una manera de levantarnos de cascos.
Y un altre deya tot desconsolat:

LOS MOSSOS DE CAFÉ.

Lo mes passat, aquests payos vivían molt descansats.

Pero desde que hi han festas no 'n van poch d' atrafegats!

—Desde que me hacen portar ese casco de cuyro, hasta me parece que me salen callos en el cervell.

Entre modistas:

La primera ruborizantse una mica:
—A mí lo que m' espanta son los homes.

La segona:

—Donchs á mí 'ls noys.

EPÍGRAMAS.

Lo noy gran de casa 'n Creus,
mirin si será ximplet,
qu' ensopegá ab un ceguet
y li digué:—Que no hi veus?

JOSEPH M.ª BERNIS.

—Quan encaixo ab en Simon
sempre 'm dona la ma esquerra.
—¿Donchs qu' es molt mal educat?
—No, qu' es manco de la dreta.

S. U. S. T.

Desde que 'l vell Gil Renom
ab la Sileta s' ha unit
no es com antes divertit;
pero fa riure á tothom.

S. UST.

Un senyor molt alt me deya:
—Avergonyit sempre vaig
ab ma esposa.

—Ay, ay, per qué?
li vaig dir: y aixó que ho fa?
—Soch tant alt y ella tan nana.,.
—Bè; pero es la tèva mitat.
—Cóm la mitat?... Ab prou feynas
siga la tercera part.

VILA DEL OS.

Com sol succehir moltas vegadas, los hostes de un establecimiento de banys matan la vetlla jugant á prendas.

Y ve alló dels cástichs.

Un jove tímit ha de dir á una noya 'l perquè li agrada y 'l perquè no li agrada.

—Vosté m' agrada..... (Petita pausa.) Vosté m' agrada..... vaja, m' agrada perquè es molt hermosa. Y no m' agrada..... (Pausa llarga.) Y no m' agrada..... (Un' altra pausa acompañada de rubors y de miradas tímidas.) Y no m' agrada.....

Un solterón atrevit:

—Vaja, home, acabi de una vegada: digui que no li agrada porque tè mala jeya.

En un saló:

—¿Saben la Filomena Arnau? Entra en un convent: se retira del món.

Un jove de mala intenció.

—¡Alto!. . Encare está per decidir si es ella que 's retira del món ó si es lo món qui s' ha retirat d' ella.

(Continua á la página 352.)

LOPEZ-EDITOR, Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, número 20, BARCELONA

ANUNCIIS

Acaba de publicarse

PAUL DE KOCK

EL SECRETO DE UN CONSERJE

Un tomo en 8.º de 208 páginas, Pesetas 0'50.

Nueva

HOSTALRICH

MEMORIAS DE LA GUERRA DE LA INDEPENDENCIA

PER

MANUEL URGELLÉS

ab dibuixos de

LLUÍS URGELLÉS

Forma un tomo en 8.º magnificament imprés sobre paper satinat y val Ptas. 3.

EMILIA PARDO BAZÁN

MI ROMERÍA

Un tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

LO PATJE DE LA COMPTESA

Drama en tres actes y en vers

ORIGINAL DE

D.ª AMPARO ARNILLAS DE FONT

Ptas. 2

TIQUIS-MIQUIS

DE

Luis Bonafoux (ARAMIS)

YO

Y EL FLAGIARIO

CLARÍN

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

GUIDE DE BARCELONE

ET SES ENVIRONS

précédé d'un Manuel de conversation

FRANÇAIS - ESPAGNOL

Vues des principaux édifices civils et religieux, monuments, théâtres, etc., etc.

Revue générale de L'Exposition Universelle

ACOMPAGNÉE D'UN PLAN

Prix: 4 Frs.

EL GRAN MUNDO

PUBLICACIÓN MENSUAL

UNA peseta

Tomo I

ESPOSO, AMANTE Y MARIDO

POR

E. DE LA CERDA

Recuerdo de Barcelona

Un cuaderno con la vista de la ciudad y principales edificios.

Ptas. 2

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, o bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

SORPRESA.

—¡Cóm! ¿lo mèu marit ab una?
¡Ay grandíssim trapassè...!
(—Tenint la dona tan lletja,
lo pobre marit fa bè.)

Un tenor.

—Aquí ahont me veyeu, á Manresa vaig donar un día 'l dó de pit y tot lo teatro en pés va al-sarse.

—¿De admiració?

—No cá, los uns d' esgarifansa y 'ls altres per tocá 'l dos.

De un escriptor que ven la sèva ploma al que millor li paga, deya un sèu conegut:

—En Pepe es un escriptor que viatja sempre de un partit al altre; pero aixó sí, no fa alto sinó á las estacions ahont hi ha restaurant.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Es-pe-cu-la-do-ra.*
2. Id. 2.ª—*Ma-ri-a-no.*
3. ANAGRAMA.—*Lloros Soroll.*
4. MUDANSA.—*Festa-Llesta-Pesta.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo más perdut.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Aymerich.*
7. CONVERSA.—*Raurich*
8. GEROGLÍFICH.—*Com més música més sonidos*

XARADAS.

I.

La quarta-hu va comprar
al carrer de la Total

un mocador de *dos-prima*
que li costa un dineral.
Lo regalá pèl seu sant
cinch la *Prima-tres-primera*
que viu al carrer del *Dos*
y que fa de pastissera.

EGO SUM.

II.

Primera-dos dos-tercera
al *primera* aquest gatot
que 'm fa passar un gran *tot*
saltantme sempre darrera.

NOY GRAN.

ANAGRAMA.

Vè de Rosas un barcot
que 'l mana un *total* francés,
y que sempre *total tot*
á cambi de poch dinés.

J. M.^o BERNIS.

MUDANSA.

¡Quins carnicers corren ara!
Si 'ls compren ben baratot,
vos clavan un *tot de tot*.
—Y es poch, vos diuhen encara.

A. GIBERT.

TRENCA-CLOSCAS.

D. LLEÓ ROLÉ.

PRAT.

Formar ab aquestas lletas lo nom de un carrer de
Barcelona.

J. SOLEY.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 4.—Consonant.
7 3.—Nota musical.
6 7 8.—Comestible de molt ús.
5 3 2 3.—Tothom n' tè.
5 7 3 2 3.—Nom de dona.
5 6 4 8 7 7.—Animal doméstich y silvestre.
5 3 4 1 6 2 3.—Droga desinfectant.
1 2 3 4 5 6 7 8.—Riu.
5 2 6 4 8 5 3.—Periódich.
5 3 4 3 2 8.—Aucell.
7 7 8 2 8.—Flor
7 8 2 3.—Instrument musical.
5 6 2.—Entranya.
6 2.—Metall.
7.—Consonant.

L. N.

PROBLEMA.

Descompondre 'l número 196 en quatre cantitats que
sumadas, restadas, multiplicadas y divididas per un
número donguin un mateix resultat.

UN NET D' OTTER.

GEROGLÍFICH.

×
RAT

I

LA

VI

A

SUTERO FUROR Y C.^a

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.